



ת"פ (חיפה) 17997-06-24 - מדינת ישראל נ' חליל עמאש (עציר)

ת"פ (חיפה) 17997-06-24 - מדינת ישראל נ' חליל עמאש מחוזי חיפה

ת"פ (חיפה) 17997-06-24

מדינת ישראל

נגד

חליל עמאש (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

[29.01.2025]

כב' הנשיא, השופט אבי לוי

גזר דין

הנאשם, חליל עמאש, הורשע ביום 30.9.24 על-סמך הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה שנכללה בכתב אישום מתוקן שהוגש נגדו ואשר עניינה סחר בנשק לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק").

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה בדבר העונש שיוטל על הנאשם.

עובדות ההרשעה:

המכונה נ"פ 131111-22 (להלן: "הסוכן") פעל במועדים הרלוונטיים לכתב-האישום בשליחות משטרת ישראל ורכש בהוראתה, באישורה ובכספה סמים, כלי-נשק ותחמושת. בין הנאשם לבין הסוכן הייתה הכרות מוקדמת עובר למתואר להלן. בתאריך 21.10.22 התכתבו ביניהם הסוכן והנאשם וסיכמו כי הנאשם ימכור לסוכן תת-מקלע מאולתר תמורת סך של 8,000 ₪. בהמשך, בתאריך 23.10.22, בשעות הצהריים שוחחו והתכתבו הנאשם והסוכן וסיכמו לבצע את העסקה בשעות הערב, באותו היום. ואכן, בשעות הערב שוחחו והתכתבו הנאשם והסוכן וקבעו לבצע את העסקה בביתו של הנאשם בג'סר א-זרקא. בשעה 20:30, או בסמוך לכך, הגיע הסוכן לחצר ביתו של הנאשם בג'סר א-זרקא ופגש בנאשם. הנאשם הוציא מפח אשפה הצמוד לכניסה שבחצר הבית שק ובו תת-מקלע מאולתר מסוג "קרלו" בהיותו טעון במחסנית ריקה, שהינה אבזר לנשק.

הנאשם מסר לסוכן את הנשק והמחסנית וקיבל מהסוכן סך של 8,000 ₪ תמורתם.

תסקיר שירות-המבחן



מתסקיר שירות המבחן עלה כי הנאשם בן 27; הוא נשוי ולו שתי בנות. צוין, כי הנאשם תיאר את הקשר הזוגי כתקין ומאופיין בכבוד והדדיות, ואת בת-זוגו כדמות חיובית בחייו. הנאשם סיים 12 שנות לימוד במסגרת בית-ספר מקצועי. לדבריו, טרם מעצרו התגורר בביתו בג'סר אל-זרקא ועבד כעצמאי בתחום האינסטלציה. לדברי הנאשם, בחודש נובמבר 2023 נפצע באופן קשה באירוע ירי, היה מורדם ומונשם במשך 3 חודשים ולאחר מכן עבר שיקום ממושך עד למעצרו בתיק הנדון, בחודש יוני 2024. בהתייחסו לעבירה הנדונה, הודה הנאשם במיוחס לו בכתב-האישום המתוקן ונשא באחריות למעשיו. לדבריו, מדובר בתקופה בה התנהל סכסוך בין חלק מבני משפחתו המורחבת למשפחה נוספת ביישוב מגוריו, במסגרתו נרצח בן דודו. הנאשם ציין כי התרחשו מספר אירועי ירי לכיוון ביתו, בעקבותיהם חש איום על חייו וחווה תחושת חוסר בטחון. משכך, החליט לרכוש את הנשק כאמצעי להגנה עצמית. לדבריו, בהמשך לכך, חש חרטה על החלטתו להחזיק בנשק והחליט למכור אותו, וכך נעצר בתיק הנדון. עוד ציין הנאשם כי התנהלותו במסגרת העבירה חריגה ואיננה מאפיינת אותו, כשלדבריו פעל על רקע חששותיו המצוינים לעיל, כאשר בחווייתו גורמי אכיפת החוק לא מצליחים לשמור עליו. הנאשם ציין כי הוא מודע לחומרת מעשיו, מבטא חרטה על התנהלותו וחש אכזבה כלפי עצמו. עוד שלל הנאשם קשרים עם גורמים שוליים או מעורבות בהתנהלות שולית לאורך השנים, וכי נמסר לו על-ידי בני-משפחתו כי התקיימו מגעים בין המשפחות לסיים את הסכסוך המתואר, אולם לא התקיימה סולחה והסכסוך טרם נפתר באופן סופי.

שירות-המבחן התרשם מהנאשם כצעיר המציג את עצמו והתנהלותו באופן חיובי, אך ניכר פער בין התנהלותו הכללית של הנאשם כפי שהציג בפני שירות-המבחן לבין מעורבותו בתיק הנדון ואירוע הירי בו נפצע, אודותיו לא הרחיב. שירות-המבחן התרשם כי הנאשם נוקט בצמצום באשר למעורבותו הכוללת בעבירה ועסוק במחיר האישי והמשפחתי שהוא משלם בגין התנהלותו. צוין כי ביצוע העבירה קשור בהיבטים תרבותיים, סביבתיים וחברתיים המשפיעים על עמדות הנאשם ביחס להחזקת ולמכירת נשק, וכי לא ניתן לשלול כי הנאשם מחזיק בעמדות הנותנות לגיטימציה להחזקת נשק במצבים מסוימים. עוד העריך שירות-המבחן את קיומה של התנהלות ללא מחשבה על הסיכון והשלכות מעשיו של הנאשם וכן קשרים שהוא מקיים עם גורמים שוליים.

כגורמי סיכוי התייחס שירות-המבחן להעדר עבר פלילי של הנאשם, דיווחיו אודות יציבות תעסוקתית לאורך השנים, וכן קיומה של מודעות והבנה באשר למחרים האישיים והמשפחתיים בהם הוא נושא על רקע ההליכים המשפטיים נגדו, מה שתורם להרתעה עבורו.

כגורמי סיכון שקל שירות-המבחן את חומרת העבירה, התנהלות ללא מחשבה על הסיכון והשלכות מעשיו, עמדותיו בנוגע לעבירות המבטאות נטייה להשלכת התנהגותו על גורמים חיצוניים, כמו גורמי אכיפת החוק, וכן עמדות הגנתיות באשר לביצוע. עוד צוין כי לנאשם נטייה להסתרה, חשדנות וחוסר אמון במסד. עוד הודגש כי קיים סכסוך משפחתי שטרם נפתר באופן סופי.

לאור כל המקובץ, ולאור חומרת וחריגות העבירה במכלול חייו של הנאשם, העריך שירות-המבחן קיומו של סיכון להישנות עבירות בעתיד.

משאלה פני הדברים, לא בא שירות-המבחן בהמלצה על חלופות ענישה או שיקום בקהילה, כאמצעי העשוי להפחית סיכון להישנות או לתת מענה למוגנות הנדרשת עבור שני הצדדים, המעורבים בסכסוך הנ"ל. לצד זאת הומלץ כי בשיקולי גזר-הדין יש לזכור את גילו הצעיר של הנאשם כאשר זו מעורבותו הראשונה בפלילים, וכן הומלץ כי במידה ותוטל עליו תקופת מאסר - לשקול שילובו בהליכי טיפול.

ראיות לעניין העונש

ההגנה

ב"כ המלומד של הנאשם, עו"ד חמודי מסרי, הגיש לעיוני מספר מסמכים בעניינו של הנאשם:



אסופת מסמכים רפואיים באשר לפציעות הנאשם מאירוע שהתרחש בינואר 2024 - טעה/1; דו"ח סוציאלי אודות משפחת הנאשם מטעם המחלקה לשירותים חברתיים במועצה מקומית ג'סר אל-זרקא - טעה/2, ממנו אני למד כי המשפחה מוכרת לשירותי הרווחה מחודש פברואר 2024 על רקע מצב רפואי מורכב של שתי בנותיו של הנאשם וכן מצב סוציאקונומי נמוך; מכתב מראש מועצת ג'סר אל-זרקא - טעה/3, המלמד כי הנאשם מוכר לראש המועצה, אשר התרשם ממנו באורח חיובי; מכתב מרופא, בן המשפחה, שהיה ראש מועצת ג'סר אל-זרקא ולפני כן מנהל החינוך והתרבות במועצה - טעה/4, ממנו נלמד כי ד"ר עז אלדין עמאש מוכן להעניק לנאשם ליווי ותמיכה וכן לסייע לו להיקלט בחזרה בקהילה ובמקום עבודה המתאים לו.

על אודות אופיו של הנאשם העיד לפניי ד"ר עמאש מחמוד, אחיו של הנאשם; העד סיפר כי הוא מודע לחומרת העבירה בה הורשע הנאשם, אך ביקש לספר על אודותיו - לדבריו, הנאשם גדל בבית חם ומכובד. לדבריו הנאשם מתמחה באינסטלציה; בהקשר זה סיפר העד כי כל מעסיקיו של הנאשם אוהבים אותו ומתקשרים לדרוש בשלומו. לדבריו, הנאשם כמעט נהרג פעמיים - באחת מן הפעמים ניסו לרצוח אותו, וכן הוא נפצע באירוע ירי, במסגרתו נורו חמישה אנשים ועד היום אין יודעים מה התחולל שם. טיעוני הצדדים לעניין העונש

המאשימה

הפרקליט המלומד, עו"ד יוסי גימפל, הגיש לעיון בית-המשפט מסמך טיעונים לעונש בכתב (טעת/1) וכן הוסיף על אלו בעל-פה. ב"כ המאשימה עמד על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה של העבירה דכאן; במסגרת גיבוש מתחם העונש ההולם פירטה המאשימה את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, והודגש כי ניתן ללמוד מעובדות כתב-האישום המתוקן ומהתנהגותו של הנאשם כי רצה להפיק רווח מהסחר בנשק.

בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת הצביעה המאשימה על פסיקה רחבה המתאימה לשיטתה לנסיבות המקרה. הוסף בהקשר זה כי מדיניות הענישה בעבירות כגון דא מחמירה. עוד הודגש הצורך בהחמרה, בפרט כאשר מדובר בפעילות שכללה הפעלת סוכן משטרה סמוי. צוין כי העובדה שהנאשם מכר את הנשק לסוכן משטרה אינה מהווה נסיבה מקלה שכן עניין זה לא היה בידיעתו של הנאשם. עוד הוסיף הפרקליט, כי במקרים כגון דא, נגרם נזק ישיר ממעשיו של הנאשם שכן מעשים אלו מגלמים בתוכם עלויות כספיות ממשטר ישראל.

בנוסף, הוזכרה הנחיית פרקליט המדינה 9.16, אשר עודכנה בתאריך 13.2.22, ובמסגרתה צוין כי על הפרקליטות לדרוש מבתי-המשפט להשית עונשים חמורים יותר בכגון דא, כפועל יוצא מחומרת תופעת החזקת כל-הנשק הבלתי-חוקיים.

לאור המקובץ, עתרה המאשימה לקביעת מתחם העונש ההולם כנע בין 54 ל-84 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים וכן קנס כספי כבד, זאת לאור העובדה שהמעשים בוצעו לשם הפקת רווח כספי.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה ציין הפרקליט כי הנאשם הודה בעובדות כתב-האישום המתוקן עובר לשמיעת הראיות בתיק ובכך חסך זמן שיפוטי יקר. עוד צוין כי שירות המבחן לא בא בהמלצה לעניין חלופות ענישה או שיקום בקהילה כאמצעי אשר עשוי להפחית את הסיכון להישנות עבירות. אך מצד שני, לאור הודאת הנאשם והיעדר עבר פלילי מחד, ומנגד הצורך בהרתעה בעבירות נשק, סברה המאשימה כי יש למקם את עונשו של הנאשם ברף הבינוני של המתחם.

ההגנה



ב"כ של הנאשם עמד על חלופה הזמן שעבר מאז החל התיק - כשנתיים, על כך שאין לנאשם שום קשר למשפחת פשע כלשהי. צוין כי קיים סכסוך במשפחה המורחבת אך לנאשם עצמו אין קשר ישיר עם כך. לצד דברים אלו צוין כי בעבר ירו לכיוון ביתו שש פעמים ואף ניסו לרצוח אותו. לפיכך טען הסנגור, הנאשם החזיק נשק על-מנת שימש אותו להגנה עצמית. כאשר הבין הנאשם שאין לו עוד צורך בנשק החליט למכור אותו למכר תמים, שלידיעתו אינו מעורב בפלילים. לשיטתו של הסנגור, ובהתבססו על ממצאי תסקיר שירות-המבחן, ההיבטים התרבותיים, סביבתיים והחברתיים הם שהשפיעו על החזקת הנשק על-ידי הנאשם ואלו שעמדו במוקד ביצוע העבירה. בהקשר זה נטען כי הנאשם לא פעל ממניעים כלכליים אלא עשה את שעשה בעל כורחו ובעקבות אירועי הירי שביצעו על ביתו. עוד הודגש כי לנאשם אין דפוסיס אנטי-סוציאליים, הוא נושא אחריות על מעשיו, נעדר עבר פלילי ובעל יציבות תעסוקתית. לאור המקובץ, טענת הסנגור הינה כי הרף התחתון של מתחם הענישה בתיק זה ראוי שיתחיל ב-30 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

דבריו של הנאשם

הנאשם הצטער על שעשה, ציין כי הוא אינו סוחר בנשק אלא כל שניסה לעשות היה להיפטר מהנשק שהיה ברשותו, שכן לדבריו רצה לצאת מהכפר.

דין והכרעה

מעשיו של הנאשם דכאן מבטאים פגיעה חמורה בשלום הציבור ובביטחונו. ראוי כי על מעשים מסוג סחר בנשק תושת תגובה עונשית הולמת, כנגזרת מן האינטרס הציבורי למנוע, או לכל הפחות לצמצם ככל הניתן, את תופעת השימוש בנשקים במרחב הציבורי.

על הסכנה הגלומה בעבירות שעניין סחר בנשק, בלא רשות על פי דין עמדה כב' השופטת א' חיות במסגרתו של ע"פ 2251/11 נפאע נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 4.12.11:

"על הסכנות הרבות הנשקפות מסחר בלתי חוקי בנשק עמד בית משפט זה לא אחת בציינו כי "הניסיון מלמד שנשק אשר מקורו מפוקפק, לאחר שהוא יוצא מידי המחזיק בו, מוצא את דרכו לידיים עברייניות או למפגעים למיניהם, והרי אלה גם אלה כבר הוכיחו כי אין הם מהססים להשתמש בו גם במקומות סואנים, וגם כאשר ברור להם כי עלולים להיפגע מהירי אנשים תמימים שנקלעו לזירה בדרך מקרה... אכן, סחר בלתי חוקי בנשק סולל את הדרך לפעילות אלימה ובלתי חוקית והדבר חמור שבעתיים במציאות הישראלית בה קיים חשש תמידי כי נשק המוחזק באופן בלתי חוקי יתגלגל לא רק לידיים עברייניות, עניין חמור לעצמו, כי אם לידיהם של אלה המבקשים להוציא אל הפועל פעילות חבלנית עוינת... על כן, כל מי שהופך עצמו לחוליה במנגנון זה של סחר בלתי חוקי בנשק, מוחזק כמי שמבין ויודע אל נכון מה עלולות להיות התוצאות הנובעות ממעשיו ומהן הסכנות הנשקפות ממעשים אלה לחברה כולה (ראו ע"פ 4831/03 אבו בכר נ' מדינת ישראל, פסקה 4) (23.5.2004)" (ההדגשות אינן במקור).



ככלל, עת נפנים לבצע את מלאכת הענישה, העיקרון המנחה שנקבע במסגרת תורת הבניית שיקול-הדעת השיפוטי, הוא עקרון ההלימה: שימור יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. על מנת לשמור יחס זה, עובר לקביעת העונש יש לשרטט מתחם עונש הולם, מתוך התחשבות בערך החברתי בו פגע המעשה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. מכאן, לאחר קביעת המתחם וככל שבית-המשפט לא מצא לנכון לסטות הימנו מטעמים של שיקום אם של הגנה על הציבור, ייקבע העונש המתאים לנאשם בשים לב לנסיבותיו האישיות ולנתונים נוספים, הללו שאינם קשורים בביצוע העבירה.

בכל הנוגע לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיו של נאשם זה, הרי שהדברים מובנים מאליהם: הסוחר בנשק בלא רשות על פי דין פוגע בראש ובראשונה בביטחון המדינה, במנגנוני שלטונה ובביטחון הציבור, הנחשף לסכנה ממשית לשלמות גופו ונפשו. הפגיעה בערכים אלו גבוהה וממשית. כאמור, עסקינן בעבירה פלילית חמורה, ואכן בשנים האחרונות נפנה בית המשפט העליון ועמו הערכאות השיפוטיות האחרות להיאבק בתופעה מסוכנת זו באמצעות הגבהת רף הענישה, הנקוט בכגון דא. מתאימים לעניינינו דבריו של כב' השופט א' א' לוי שנכתבו במסגרתו של ע"פ 2833/07 ח'ורי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 18.11.07:

סחר בנשק הוא תופעה מסוכנת, במיוחד בימינו אלה. הניסיון מלמד שנשק אשר מקורו מפוקפק, לאחר שהוא יוצא מידי המחזיק בו, מוצא את דרכו לידיים עברייניות או למפגעים למיניהם, והרי אלה גם אלה כבר הוכיחו כי אין הם מהססים להשתמש בו גם במקומות סואנים, וגם כאשר ברור להם כי עלולים להיפגע מהירי אנשים תמימים שנקלעו לזירה בדרך מקרה. לפיכך, התרענו בעבר ונחזור ונתריע גם הפעם, כי כל החוטא בעבירות מסוג זה עלול להידרש לשלם מחיר יקר, ואף באובדן חירותו לתקופה ממושכת (ההדגשות אינן במקור). עוד יפים לעניינינו הדברים שכתב כב' השופט י' עמית במסגרתו של ע"פ 2398/14 אלזהייל נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 8.7.14:

אחזור ואדגיש את מדיניות ההחמרה העבירות נשק, שבאה לידי ביטוי בשורה ארוכה של פסקי דין של בית משפט זה בשנים האחרונות (ראו, לדוגמא, ע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' עבד אלכרים סלימאן (19.1.2014)). לזמינות הבלתי נסבלת של נשק חם בידי מי שאינם מורשים לכך, יש פוטנציאל לשמש ל"חיסול חשבונות" ול"פתרון סכסוכים" כמו-גם לעבירות חמורות נוספות. המציאות שארצנו מוכיחה כי הקלישאה אודות האקדח במערכה הראשונה אינה מדויקת, באשר לעיתים מזומנות האקדח אינו ממתין עד למערכה האחרונה ויורה עוד קודם לכן. מכאן, שבעבירות כגון דא, גם לשיקולי ההרתעה משקל של ממש" (ההדגשה אינה במקור). ואכן, מגמת ההחמרה בענישה הבאה לידי ביטוי בפסיקת הערכאות השונות בגין עבירות בנשק ניכרת היטב. עם זאת, ברי כי העונש שנגזר בסופו של יום תלוי לא רק בנסיבות ביצוע העבירה אלא גם בעברו הפלילי של הנאשם ובנסיבותיו האישיות. בנוסף לכך, יש לתלות משקל ניכר באופי הנשק שנמכר, במידת קטלניותו ובכמותו.



כך למשל, למדיניות הענישה בגין עבירות סחר בנשק, ראו: ע"פ 971/19 מדינת ישראל נ' געביס (ניתן ביום 11.7.19) - במסגרתו הושתו 50 חודשי מאסר לריצוי בפועל (בגין שלושה אישומים של סחר בנשק); ע"פ 1397/16 מדינת ישראל נ' חמיאל (ניתן ביום 6.9.16) - במסגרתו דחה בית-המשפט העליון את ערעורה של המדינה על גזר-דינו של בית-המשפט המחוזי בירושלים, שהשית על אחד מן הנאשמים עונש מאסר בן 48 חודשים לריצוי בפועל, בגין ביצוע של שלוש עבירות שעניינן עסקה בנשק, ועל הנאשם השני עונש מאסר בן 38 חודשים לריצוי בפועל, בגין ביצוע של שתי עבירות שעניינן עסקה בנשק ותיווך בנשק, כולן לפי סעיף 144(ב2). במסגרת הפרשה ציין בית-המשפט העליון כי העונש שנגזר על הנאשמים הוא על הצד המקל, וראוי היה כי יושת עליהם עונש חמור יותר; ע"פ 315/20 אבו טאה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 7.6.20 - במסגרתו דחה בית-המשפט ערעורים על עונשם של הנאשמים - 45 ו-36 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות בנשק לפי סעיף 144(ב2) לחוק; ע"פ 2257/22 שעבאן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 16.6.22) - במסגרתו דחה בית-המשפט העליון את ערעורה של המדינה על קלות העונש שנגזר על הנאשם - 24 חודשי מאסר בפועל, וזאת בעקבות הרשעתו, בין היתר, בעבירה שעניינה עסקה אחרת בנשק לפי סעיף 144(ב2) לחוק.

אזכיר כי בהקשרה של עבירת הנשק המיוחסת לנאשם, במסגרתו של תיקון מס' 140 לחוק העונשין [(תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 2938] הבא לידי ביטוי בסעיף 144(ז) לחוק, עוגנו עונשים מזעריים בכל הנוגע לעבירות שעניינן סחר בנשק שלא כדין. בתיקון זה, למעשה נתן המחוקק דעתו ביחס לאותן עבירות בנשק והחמיר את הענישה בצידן, כאשר קבע כי העונש שיוטל על העבריין במקרים אלו "לא יפחת עונשו מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית-המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו...". התיקון הנ"ל מבקש לשקף את החומרה אותה יש לייחס לתופעה בה עסקינן, ואת הצורך המובהק להילחם בה מלחמת חורמה בלתי מתפשרת. הוראה זו נכנסה לתוקפה ביום 8.12.21, ותחולתה עוגנה בחוק למשך שלוש שנים, קרי הוראה זו נכנסה לתוקפה טרם ביצועה של העבירה מושא כתב-האישום דכאן, וביצועה של העבירה על-ידי הנאשם נעשתה בתקופה בה הוראה זו חלה. עוד יצוין, כי ביום 9.1.25 הוארך תוקפה של הוראה זו עד ליום 31.12.26 (תיקון מס' 140 - הוראת שעה התשפ"ה-2025), ולפיכך - הוראה זו חלה על עניינו של הנאשם דכאן. אשר על כן, עלינו להתחשב גם ברוח המחוקק ובתכלית חקיקתו, שכן מדובר בנדבך נוסף ומשמעותי במערכה למיגור תופעת עבירות הנשק. אזכיר, כי העונש המירבי הקבוע לעבירה שכאן הינו 15 שנות מאסר בפועל. נסיבות הקשורות לביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק):

עובדות כתב-האישום המתוקן מלמדות כי עסקינן בסחר בתת-מקלע מאולתר מסוג "קרלו", בהיותו טעון במחסנית ריקה (שהינה אבזר לנשק). חלקו של הנאשם בביצועה של העבירה בלעדי. ככלל, הנזק הטמון במכירת נשק קשור בטבורו להגעתם של כלי נשק לידי גורמים שוליים בסופו של יום, מה שעלול לגרום נזק חמור ואולי אף פגיעה בגוף. למרבה המזל, העסקה בה היה מעורב הנאשם בוצעה מול סוכן כך שבפועל לא נגרם נזק כאמור. הנאשם הבין את שהוא עושה ואת הפסול שבמעשיו, הוא יכול היה וצריך היה להימנע מעשייתם, ודומה כי עשה את שעשה למען הפקת רווח כלכלי. לא מצאתי במקרה האמור סייג כלשהו לאחריות פלילית בעניינו של הנאשם.

לאחר ששקלתי את הערכים החברתיים בהם פגע הנאשם במעשיו, את מידת הפגיעה בהם, את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים ואת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות שפורטו לעיל, הגעתי למסקנה לפיה מתחם העונש ההולם למעשים בהם הורשע הנאשם נע בין 36 לבין 66 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נוספים נלווים. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא לחוק):

יש לזקוף לזכותו של הנאשם את החיסכון המשמעותי בזמן שיפוטי יקר, הנגזר מהודאתו ומנטילת האחריות. יש להתחשב בכך שעונש מאסר לריצוי בפועל בוודאי יפגע בו ובמשפחתו. כמו כן, יש להתחשב בכך שהנאשם היה שרוי במצב רפואי מורכב, כפי שעלה מן המסמכים שהוצגו. בנוסף, לא נעלמה מעיני העובדה כי חלפו שנתיים ממועד ביצוע העבירה ועד למועד מעצרו. אמנם שירות-המבחן לא בא בהמלצה שיקומית בעניינו של הנאשם אך המליץ לבחון אפשרות שילובו בתוכניות מותאמות במסגרת שירותי בתי-הסוהר. הנאשם נעדר עבר פלילי.

סוף דבר



לאחר ששקלתי את כל השיקולים הרלוונטיים לכך, מצאתי להטיל על הנאשם עונשים כדלקמן:
א. 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו הממשי.
ב. 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך שלוש שנים עבירת נשק מסוג פשע לפי סעיף 144 לחוק העונשין.
ג. קנס בסך 3,000 ש"ח או מאסר בן 30 ימים תמורתו. הקנס ישולם עד יום 1.3.25.
נוכח המלצות שירות המבחן, אבקש משירות בתי הסוהר לבחון את אפשרות שילובו של הנאשם בתהליך טיפולי במסגרת בית הסוהר.
זכות ערעור כחוק
ניתן היום, כ"ט טבת תשפ"ה, 29 ינואר 2025, במעמד הצדדים.